

Της μνήμης κονταροχτυπήματα...

του Αναξαγόρα Παφίτη

Τα προηγούμενα χρόνια, έκλειναν δωμάτιο σε ξενοδοχείο, τις μέρες των διακοπών του δεκαπενταύγουστου. Φέτος όμως, είπαν να αλλάξουν και νοίκιασαν μια βίλα, στον Πρωταρά. Ένα πολυτελέστατο σπίτι με τεράστια αυλή και πισίνα. Δεν θα έμεναν μόνο οι δυο τους, αλλά θα ήταν μαζί τους και τρία άλλα φιλικά τους ζευγάρια. Σήμερα άρχιζε η τρίτη μέρα των διακοπών τους και φαινόταν ότι όλοι απολαμβάναν την διαμονή τους και ήταν ευχαριστημένοι. Ιδιαίτερα αυτός, που είχε τις αμφιβολίες του αν θα περάσουν καλά. Μάλιστα είπε στη γυναίκα του ότι ήταν πολύ καλή η ιδέα της να έρθουν εδώ και να αποφύγουν την πολυκοσμία του ξενοδοχείου.

-Εδώ ξεκουράζεσαι καλύτερα. Της είπε και την ευχαρίστησε, που το σκέφτηκε.

-Ναι, είναι πολύ ωραία! Δεν έχει όλη αυτή τη βαβούρα του ξενοδοχείου. Μπράβο, που το σκέφτηκες, Μαρία. Συμπλήρωσε ο Στάθης, ο ένας από τους άνδρες της παρέας.

-Σας ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια αλλά θα ήθελα μια και είμαστε εδώ κοντά, να πάμε να δούμε την Αμμόχωστο, τώρα που την άνοιξαν. Να δούμε πως έγινε. Αν συμφωνείτε φυσικά, να πάρουμε και τα μαγιό μας. Η συνάδελφος μου η Ελένη, που πήγε, μου είπε ότι είναι φανταστικά. Τα νερά είναι πεντακάθαρα, είναι σαν πισίνα με θαλασσινό νερό! Τι λέτε; Είπε η Μαρία και όλη η παρέα συμφώνησε μαζί της, ότι αύριο θα πάνε στην Αμμόχωστο!

Ενοχλήθηκε όταν άκουσε από τη γυναίκα του την πρόταση αυτή, αλλά δεν είπε τίποτα. Δεν ήθελε να του πει πάλι, ότι όσο γερνά γίνεται όλο και πιο παράξενος και σώπασε. Αν κάποιος θέλει να πάει να δει τους σκλαβωμένους τόπους μας, να δει το μέρος, που γεννήθηκε και το σπίτι, που μεγάλωσε δεν το θεωρούσε κακό. Απεναντίας πάντα έλεγε ότι πρέπει να πηγαίνουμε να βλέπουμε τα μέρη μας για να μην τα ξεχάσουμε. Αν έχουμε παιδιά τότε είναι χρέος μας να τα πάμε εκεί και να τους δείξουμε την κληρονομιά, που θα τους αφήσουν οι πρόγονοί τους. Δεν τον πείραξε τόσο, που θα πήγαιναν από κει, αλλά πιο πολύ το ότι θα κολυμπούσαν στη θάλασσα. Μια άλλη φορά, που του πρότεινε ένας φίλος του, να πάνε για μπάνιο, στην Κερύνεια, στο πέντε μίλι, αρνήθηκε. Ένοιωθε ότι μπαίνοντας στη θάλασσα, το νερό της, θα του ξέπλενε όλες του τις μνήμες, που είχε από την παιδική του ηλικία και αρνήθηκε. Όσο ζούσε δεν ήθελε να χάσει ούτε μια από αυτές, γιατί αυτές του κρατούσαν ζωντανή την φλόγα της επιστροφής και ήταν κρίμα και άδικο να σβηστούνε σε μια στιγμή.

Όλοι είχαν ξυπνήσει και έπιναν το πρωινό καφέ τους και ετοιμάζονταν για να ξεκινήσουν για την Αμμόχωστο. Αυτός όμως εξακολουδούσε να μένει ξαπλωμένος στο κρεβάτι.

- Έλα σήκω να πάμε πριν να μας πιάσει η ζέστη. Είναι όλοι έξω και μας περιμένουν! Του είπε η γυναίκα του.

- Δεν νοιώθω πολύ καλά. Πονώ το στομάχι μου. Πρέπει να με πείραξε κάτι που έφαγα χτες.

- Να το αναβάλουμε τότε. Πάμε άλλη μέρα, του είπε και όλη η παρέα συμφώνησε μαζί της. Η επιμονή του όμως ότι η μικροαδιαθεσία, που νοιώθει δεν είναι κάτι σοβαρό και δεν θα πρέπει να τους ματαιώσει τη εκδρομή τους, τους έπεισε. Πιο πολύ την γυναίκα του, που δεν ήθελε να τον αφήσει μόνο του.

- Δίπλα θα πάτε. Αν σας χρειαστώ θα σας τηλεφωνήσω και σε πέντε λεπτά θα είσαστε εδώ... άτε στο καλό. Αν μου περάσει, ξέρω που θα είσαστε και θα έρθω να σας βρω.

Όταν έφυγαν όλοι, βγήκε έξω και κάθισε κάτω από το μεγάλο δένδρο με τον παχύ ίσκιο, που υπήρχε στην αυλή της βίλας. Ήθελε αυτή την μέρα να είναι μόνος του και γι' αυτό προφασίστηκε τον κοιλόπονο! Η σημερινή μέρα η 14η Αυγούστου, του δύμιζε τραγικές στιγμές. Ήταν η μέρα, που ξεσπιτώθηκε και δεν το έλεγε η καρδιά του να πάει εκδρομή και μάλιστα να κολυμπήσει ανέμελα στη θάλασσα της Αμμοχώστου. Του ήρθαν στο μυαλό όλες εκείνες οι μαύρες μέρες του πολέμου και οι δυσκολίες, που πέρασαν τα πρώτα χρόνια της προσφυγιάς. Μαζί όμως ήρθαν και οι ωραίες στιγμές, που πέρασε στον τόπο του πριν την εισβολή. Του φάνηκε αδιανόητο ότι πέρασε ήδη μισός αιώνας από τότε! Ήταν παιδί και τώρα είναι συνταξιούχος. Μια ολόκληρη ζωή περιμένοντας την επιστροφή και τη λύση του κυπριακού!

Κάποια στιγμή αναρωτήθηκε μήπως δεν έκανε καλά, που δεν πήγε μαζί τους και έμεινε μόνος του στο ξένο αυτό σπίτι. Μήπως έπρεπε να ξεγράψει όλες αυτές τις μαύρες σκέψεις και να φτιάξει καινούριες και πιο αισιόδοξες. Πώς θα ζή-

σουμε όλοι μαζί σ' αυτή την πατρίδα, αν δεν αφήσουμε πίσω μας τα μίσση και τη μαυρίλα, σκέφτηκε και μπήκε στο αυτοκίνητο, πνιγμένος στις σκέψεις και στους προβληματισμούς του. Το σήμα για τις ειδήσεις, που ακούστηκε από το ραδιόφωνο, που έπαιζε, τον επανέφερε. Είπε να μην ξανακούσει ειδήσεις γιατί όλο για άσχημα πράγματα μιλούσαν και του προκαλούσαν πόνο. Η συνήθεια όμως των τόσων χρόνων δεν τον άφησε να το κλείσει. Άκουσε για τις καταδίκες της Τουρκίας για την εισβολή και τα μνημόσυνα των πεσόντων και ξανάκουσε τη είδηση, πως η Ρωσία θα ανοίξει προξενείο στα κατεχόμενα και δεν το πίστευε! Άσχημο αυτό, αν τους αναγνωρίσουν οι Ρώσοι, τότε αλίμονο μας. Πάνε οι τόποι μας! Η δική μας πλευρά όμως θα κάνει όλες τις απαραίτητες ενέργειες για να το αποτρέψει αυτό, συνέχισε η είδηση. Όπως και τα τόσα ψηφίσματα του ΟΗΕ, που εδώ και χρόνια περιμένουμε να εφαρμοστούν σκέφτηκε. Οδηγώντας αρκετή ώρα στο άγνωστο, βρέθηκε μπροστά στο οδόφραγμα της Δερύνειας και σταμάτησε. Να προχωρήσει και να πάει να βρει την παρέα του στη θάλασσα του Βαρωσιού ή να γυρίσει πίσω, αμφιταλαντεύτηκε για μερικά λεπτά.

Χάθηκε. Φυσικό ήταν να χαθεί αφού η τελευταία φορά, που ήρθε ήταν η μέρα του κατακλυσμού το 1974 και τώρα έχουμε 2022! Είχε να έρθει εδώ, σχεδόν πενήντα χρόνια. Μ' αυτό κάτι του δύμιζε. Πρέπει να είναι το θέατρο της Σαλαμίνας! Δεν σταματά όμως αν και θέλει να το δει, γιατί ο προορισμός του είναι άλλος. Θυμήθηκε μόνο τι έκαναν όσες φορές το επισκέφθηκαν. Άναβαν το τσακμάκι του πατέρα του και ο θόρυβος της τσακμακόπετρας καθώς άναβε το φυτίλι, ακουγόταν σ' όλο το θέατρο. Ακόμα ότι ανέβαιναν σ' όλες τις γωνίες του, μια αριστερά και μια δεξιά για να δουν αν ακούγεται η ίδια ένταση του ήχου αυτού σ' όλες τις θέσεις! Αν και πέρασε πολλές φορές στα κατεχόμενα, ποτέ του δεν έκαμε μπάνιο, μα τώρα ήθελε πολύ να μπει σ' αυτή τη θάλασσα. Στη θάλασσα, που του δύμιζε τόσες ωραίες στιγμές. Είδε τους αμμόλοφους και τις ακακίες από μακριά και υπολόγισε ότι κάπου εδώ πρέπει να είναι. Ναι, τώρα ήταν σίγουρος ότι βρισκόταν στις Κλαψίδες. Αν και ο ουρανός ήταν συννεφιασμένος και του έκανε εντύπωση, που κατακαλόκαιρα ήταν τόσο μουντός, αυτός ένοιωθε χαρούμενος. Ένοιωσε όπως τότε, που ήταν παιδί. Έβγαλε όλα του τα ρούχα και έτρεξε γυμνός προς τη θάλασσα και βούτηξε στα καθαρά νερά της. Δεν τον ένοιωζε τίποτα. Έπαιξε νεροπόλεμο με τις πιτσίκλες, με τους φίλους του, πολλές ώρες. Είδε την μάνα του να τους φωνάζει να βγουν έξω γιατί ήταν πολλή ώρα μέσα στο νερό και θα καίγονταν από τον ήλιο. Είδε έξω, και τον πατέρα του, που τον έχασε πριν πολλά χρόνια να τον προσέχει, όπως έκανε πάντα όσες φορές τον πήγαινε σε εκείνη την όμορφη παραλία.

Πιο πολύ όμως ένοιωσε υπέροχα, που το νερό δεν του ξέπλυνε τις μνήμες του όπως φοβόταν, αλλά του χάρισε ακόμα και άλλες, πιο όμορφες δύμησες από τον τόπο του, που ο χρόνος δυστυχώς τις είχε σβήσει...